

Det Norske Kammerorkester under ledelse av Isabelle van Keulen og med Leif Ove Andsnes som solist, leverte en konsert som blir sittende i kroppen til vår anmelder.

Foto: Heiko Junge / Scanpix

En smilende reise mot lyset

■ Anmeldt av

Brita Skogly Kraglund

britask@vl.no

22 310 434

Smilene. En ny og vakker klang i orkesteret. Klavertoner fra en mesterpianist som vet å skape stor musikk av selv de svakeste anslag.

Konserten i Den Norske Opera søndag ble et av de musikalske møtene der musikken sitter i kroppen lenge etter at applausen har stilnet.

Kjemi. Det skyldtes i stor grad Leif Ove Andsnes, men det blir feil å si at det var hans fortjeneste. For orkesteret, og ikke minst deres nye kunstneriske leder, fiolinisten Isabelle van Keulen, viste en seg fra en ny side. Klangen, mer gyllen og vakker enn den har vært tidligere. Og tydelig helt fra begynnelsen at kjemien stemmer mellom orkester og van Keulen. Hun ledet dem myndig og mykt, ikke minst i den avsluttende *Serenade for strykere* av Peter Tsjajkovskij.

Så ville da ikke publikum slippe henne og orkesteret. De kviterte ekstra med en vakker og avdempet svensk folketonebehandling av Johan Svendsen, «Alt under himmelens feste».

Allikevel, de fleste hadde nok kommet for å høre Andsnes spille. En uroppføring av Bent Sørensens, *Klaverkonsert nr. 2, La Mattina*, skrevet til og for den norske pianisten som en reise mot lyset.

Den begynner mørkt. Melo-

KONSERT

DEN NORSKE OPERA & BALLETT

Det Norske Kammerorkester, Solist: Leif Ove Andsnes, leder Isabelle van Keulen

Mozart: Symfoni nr. 32

Sørensen: Klaverkonsert nr. 2, La Mattina

Mozart: Rondoer i A-dur og D-dur

Tsjajkovskij: Serenade for strykere

Ny og vakker klang i orkesteret.

diøst. Med en jevn puls. Vokser, blir melodios og leken, små toner, stor klang, stille sang. Og en Andsnes som får hver eneste tone til å skinne.

Uroppførelse. – Det handler om å velge de rette tonene, sa komponisten Bent Sørensen da han beskrev prosessen fram til komposisjonen i forkant av uroppførelsen.

Han hadde funnet dem.

Uroppførelse til tross, mye handlet om Mozart denne kvelden. Og igjen slo det meg; hvordan er det mulig å hente så mye ut av klaveret som Leif Ove Andsnes gjør. I et rom med fantastisk akustikk – det beste konsertlokalet i landet ble det sagt fra scenen i går – var det helt utrolig å oppleve hvordan selv de svakeste, enkle toner nådde meg og gjorde noe med meg. For ikke å snakke om klarheten i løpene, kraften, samspillet.

Jeg skjønner godt at orkestermusikerne smilte mens de spilte søndag.